

den Fremstilling af denne Sag, som jeg har givet, ikke er historisk rigtig, thi, siger den højtærede Minister, Oppositionen har stillet sig ubetinget negativt her i Salen. Den højtærede Minister bør dog erindre, hvad det var for et Forslag, han kom med. Det var et Forslag, som med Hensyn til de arbejdsløse, der havde opbrugt al Hjælp, udelukkende tog Sigte paa at udvide den fortsatte Hjælp, den, der ydes gennem Arbejdsløshedsfonden; og derved forrykkede man hele det forsikringsmæssige Grundlag, hvorpaa Arbejdsløshedslovgivningen hviler; og til Trods for, at den højtærede Minister og de Partier, hvortil han støtter sig, Gang paa Gang blev gjort opmærksom paa, at dette var Tilfældet, fastholdt man ubetinget, at Hjælpen skulde ydes ad den Vej. Overfor denne stædige Fastholden af deres oprindelige Betragtning var der ikke nogen Plads for Oppositionens Ændringsforslag her i Tinget. Men det er gaaet i denne Sag som i saa mange andre, at den høje Regerings Medlemmer, naar de er kommet over i det andet høje Ting, er til at faa i Tale; først derovre blev det muligt at vinde Gehør hos den højtærede Minister for Opretholdelsen af det forsikringsmæssige ved at lade Kasserne bære deres Del af den udvidede Byrde.

Naar den højtærede Minister saa siger, at han kunde ikke for 3 Uger siden have faaet dette Forslag, for den Gang var man kun rede til at udvide Adgangen til kasse-mæssig Hjælp for dem, der havde opbrugt hele den vedtægtsmæssige og den fortsatte Hjælp, med $\frac{1}{5}$ af Dagetallet, saa ved den højtærede Minister med hans store parlamentariske Erfaring jo særdeles vel, at fra Femtedelen til Trediedelen er Vejen ikke længere, end at den højtærede Minister, hvis han havde villet vandre den, ganske sikkert kunde have faaet et Flertal med til at vandre den til Ende. Netop denne Indvending og den uhyre ringe Vægt, den har, er det mest soleklare Bevis for den Paastand, som jeg har fremsat, og som jeg underbygger med Forsikringen om, at den hviler paa en ubetinget nøje Følgen af denne Sag og paa en positiv Viden om den.

Jeg skal saa i øvrigt lige saa lidt som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller følge den højtærede Minister i hans omfattende Fremstilling, som jo led af Skævheder og Vrangforestillinger paa en Række Punkter. Jeg tror, at nu er Ønsket her i Tinget mere det, at Dørene snart maatte blive aabnet, end at der fortsættes med

lange Taler, og jeg skal derfor undlade at gøre, som den højtærede Minister gjorde nu for nylig, indgaaende at skildre i Enkelt-heder, hvad der er foregaaet i denne Sag.

Inden jeg slutter, maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, at han ikke kan være uvidende om, at naar det Mindretal, hvortil jeg hører her i Folketinget, i den afgivne Betænkning udtalte, at Tiden hverken af økonomiske eller af andre Grunde var til at udvide Arbejdsløshedslovgivningen, da tog man Sigte paa det, som var foreslaaet af Ministeren, og som betød en Udvidelse paa en Række Punkter, en Forøgelse af det offentliges Tilskud til Arbejdsløsheds-kasserne, en Udvidelse af Adgangen for de forskellige Fag og Brancher af Fag til at komme ind under den ekstraordinære Arbejdsløshedshjælp o. s. v. Det var alt dette, vi tog Afstand fra, medens vi stedse har erklæret os villige til at gaa ind i en Forhandling om paa forsikringsmæssig Grund at komme de 7 000 arbejdsløse, som man paastod havde opbrugt hele Hjælpen, den vedtægtsmæssige og den fortsatte, til Hjælp ad Veje, som ikke ændrede det Grundlag, hvorpaa Arbejdsløshedslovgivningen heldigvis efter Ekstraturen fra 1917—22 nu er bragt tilbage.

Dahlgaard: Jeg maa gentage overfor det ærede Medlem, at han ikke kan mene, at det, han her har sagt, ogsaa var hans Partis Stilling her i Folketinget, idet han selv har skrevet under paa, at denne Stilling var en anden. Det ærede Medlem udtaler i Betænkningen, at man maa tage Afstand fra Flertallets Indstilling, og derefter siger man fra Venstres Side, at man vil ikke kunne gaa med til en Udvidelse af Arbejdsløshedslovgivningen; længere fremme i Betænkningen erklærer det ærede Medlem, at Mindretallet finder ikke Anledning til at medvirke til en Ændring af Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring paa nærværende Tidspunkt, og til Overmaal kan jeg citere, at det ærede Medlem i Betænkningen siger, at Venstre har den Opfattelse, at Spørgsmaalet om offentlig Hjælp til Personer, som har opbrugt al Adgang til Arbejdsløshedsunderstøttelse, maa tages op paa et Grundlag, som ligger udenfor den her behandlede Lovgivnings Omraade; gennem hele Betænkningen har det ærede Medlem pointeret, at man ikke kan gaa til at komme disse Mennesker til Hjælp gennem en Ændring af Arbejdsløshedsloven af 1924. Men det er gaaet her, som det er gaaet paa adskillige andre Lovgiv-